

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci **žalobce: V. D.,** , zastoupeného JUDr. Ivou Kmoškovou, advokátkou se sídlem Pardubice, Milheimova 1217, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3**, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2003, č. j. OAM-2949/VL-19-HA08-2002 vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 24 Az 1389/2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 2. 2004, č. j. 24 Az 1389/2003 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 19. 2. 2004 č. j. 24 Az 1389/2003 - 26 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2003 č. j. OAM-2949/VL-07-19-HA08-2002, kterým nebyl žalobci udělen azyl dle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku krajský soud zejména uvedl, že žalobce označil za důvod udělení žádosti o udělení azylu problémy s matkou, která se vměšovala do jeho soukromého života, neboť nesouhlasila s jeho křesťanským vyznáním a vstupem do kláštera, žalobce tedy netvrdil, že je v zemi původu pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu. Netvrdil také, že by mu bylo ze strany státních orgánů či jiných subjektů bráněno v realizaci jeho náboženského vyznání či pobytu v klášteře. Důvody uváděné žalobcem jsou ryze

soukromého charakteru, žalobce rovněž zdůraznil, že hlavním důvodem, který jej vedl k podání žádosti o azyl byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Krajský soud nepovažoval za důvodnou ani námitku žalobce týkající se humanitárního azylu, když žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádný konkrétní důvod, který by mohl vést k aplikaci ustanovení § 14 zákona o azylu. Podle názoru krajského soudu se žalovaný zabýval věcí žalobce odpovědně a svědomitě v souladu s ustanovením § 3 odst. 3 správního řádu.

Proti citovanému rozsudku podal žalobce včas kasační stížnost. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nebyl v zemi původu pronásledován pro své vyznání, náboženství. Závěr, že zemi původu opustil výlučně kvůli své matce, která nesouhlasila s jeho katolickým vyznáním a odjezdem do ciziny, aby se vymanil z jejího vlivu, není přesný, jeho sdělení v tomto směru nebylo zřejmě správně pochopeno, proto byl brán jako hlavní důvod legalizování pobytu na území České republiky. Stěžovatel uvádí, že vynaložil velké úsilí, aby mohl studovat teologii, studia zahájil v Polsku a nyní by měl možnost pokračovat ve studiu a úspěšně jej dokončit na příslušné fakultě v České republice. V případě neposkytnutí azylu mu bude znemožněno ukončení studia a nebude se moci realizovat ve svém náboženském přesvědčení. Tyto skutečnosti nevzal žalovaný náležitě v úvahu a omezil odůvodnění svého rozhodnutí zcela formálně na citaci příslušných ustanovení zákona o azylu. Stěžovatel se proto odvolává na ustanovení § 14 zákona o azylu a je přesvědčen, že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné. Stěžovatel má za to, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, jak mu to ukládá § 32 správního řádu, neboť odůvodnění jeho žádosti o azyl je zlehčováno a nebylo náležitě přezkoumáno. Stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň žádá o přiznání odkladního účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, odkazuje na správní spis ve věci. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 9. 6. 2002 žádost o udělení azylu, ve které uvedl jako důvod své žádosti o azyl skutečnost, že chce žít v České republice a žít zde v klášteře, na Ukrajině jej zklamali mniši, proto tam nechtěl zůstat žít. V České republice se pokoušel vyřídit pracovní vízum, ale to mu nevyšlo, obdržel správní vyhoštění, známi mu poradili, aby se obrátil na azylové řízení. Stěžovatel dále uvedl, že si chce zde legalizovat pobyt, v případě návratu do vlasti se ničeho neobává. V pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 2. 7. 2002 stěžovatel popsal svůj pobyt v klášteře na Ukrajině, pobyt v klášteře Polsku, kde studoval teologickou fakultu, a příjezd na turistické vízum do České republiky. Po vypršení platnosti turistického víza pobýval stěžovatel na území České republiky nelegálně. Stěžovatel chce v České republice žít v klášteře. V pohovoru k žádosti o udělení azylu ze dne 4. 3. 2003 stěžovatel dále uvedl, že po ukončení studia teologie v Polsku se vrátil na Ukrajinu, kde žil u svých rodičů, matka mu neustále duchovní činnost vymlouvala, nesouhlasila s jeho vstupem do kláštera, protože chtěl svobodně rozhodovat o svém životě, odjel do zahraničí.

Součástí správního spisu jsou také části Zpráv o dodržování lidských práv za roky 2000 a 2001 na Ukrajině Ministerstva zahraničí Spojených států a informace o Ukrajině Ministerstva zahraničních věcí České republiky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V kasační stížnosti stěžovatel výslovně neoznačil zákonné důvody jejího podání, avšak z jejího obsahu je možno usuzovat, že je podána z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."), tedy z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadou soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel se domnívá, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, když na základě jeho žádosti nebylo náležitě přezkoumáno, zda v jeho případě jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, tedy důvody pro udělení humanitárního azylu, neboť v případě neudělení azylu mu bude znemožněno studovat teologii v České republice a nebude moci realizovat své náboženské přesvědčení. Podle § 14 zákona o azylu lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z dikce zákona jednoznačně vyplývá, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je pouze na posouzení správního orgánu, na jeho správním uvážení, nakolik konkrétní okolnosti uváděné žadatelem o udělení azylu posoudí jako okolnosti hodné zvláštního zřetele. V předmětné věci žalovaný v souladu se zákonem nejprve posuzoval, zda stěžovatel, který jako důvody své žádosti o azyl uváděl, že chce žít v České republice v klášteře, z vlasti odjel, aby mohl svobodně rozhodovat o svém životě, v případě návratu do vlasti se ničeho neobává, splňuje podmínky pro udělení azylu taxativně stanovené v § 12 zákona o azylu a neshledal je. Poté se zabýval možností udělení azylu podle ustanovení § 13 téhož zákona, podmínky pro jeho udělení rovněž neshledal. Následně zkoumal, zda by nebylo možné udělení azylu dle § 14 téhož zákona, přičemž podmínky pro jeho udělení v zákonem stanovených mezích správního uvážení neshledal. Ke stejnému právnímu závěru ve věci dospěl také krajský soud, který se ve svém rozhodnutí stejně jako žalovaný zabýval tvrzeními stěžovatele z pohledu všech v úvahu přicházejících ustanovení zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se s uvedenými závěry žalovaného a krajského soudu ztotožňuje, neboť stěžovatelem nebyly v průběhu správního řízení a koneckonců ani přezkumného řízení soudního předestřeny žádné skutečnosti, jež by mohly být považovány za hodné zvláštního zřetele.

Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou judikaturou konstatuje, že samotné správní rozhodnutí týkající se humanitárního azylu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Nejvyšší správní soud má tak za to, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k žádosti, z informací o situaci na Ukrajině Ministerstva zahraničí Spojených států), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Rovněž krajský soud vycházel z dostatečných podkladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné

dokazování a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný. V napadeném rozsudku se dostatečným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele, přičemž neshledal tvrzené nedostatky a porušení, odůvodnění rozsudku poskytuje dostatečnou skutkovou a právní oporu jeho výroku. Nejvyšší správní soud přijaté závěry sdílí a v řízení neshledal vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

K námitce stěžovatele, že v případě neudělení azylu v České republice mu bude znemožněno zde studovat teologii, Nejvyšší správní soud uvádí, že právní institut azylu nelze použít k legalizaci pobytu osob na území cizího státu za účelem studia. Instituty k tomu sloužící jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel podal také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Jelikož stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu